

Punkt 2: Det er reelt spørgsmålet med hensyn til denne politik, hvor folk rent faktisk bare sættes ud, om ikke den i højere grad medfører en ulighed i det danske samfund, hvor familier, der ikke har haft mulighed for at betale deres husleje, fordi de er presset på økonomien, fordi regeringerne er væltet ind, lige pludselig står uden den helt centrale base, der gør, at de kan lave et comeback for deres familier og for dem selv.

Jeg vil godt høre andet end bare, hvad det er, lovens ord siger. Hvilke centrale elementer har ministeren tænkt sig at iværksætte? Og kan det være rigtigt, at en kommune blot kan afvise folk og sige, at de er nødt til at gå på gaden, fordi de har ikke råd til deres husleje? Dermed nægter kommunen at påtage sig ansvaret for at gå ind og betale en sådan husleje.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er selvfølgelig vigtigt, at kommunen følger op i forhold til en indsats, afhængigt af den konkrete situation, men det er jo også vigtigt, at kommunen bistår med at finde en varig løsning for familien, som i det konkrete eksempel. Og der mener jeg rent faktisk, at vi i dag allerede har en række værktøjer at sætte ind med.

Kl. 14.30

Det, der naturligvis er interessant at gå ind og se på, er, hvorfor der har været denne voldsomme stigning fra 2002 til 2003 især. Vi kender desværre ikke tallene forud herfor. Det, vi ikke kan læse ud af tallene, er, hvad der gemmer sig bag tallene, og derfor har jeg bl.a. taget kontakt til Københavns Kommune for at se, om vi kan få mere kendskab til, hvad det er, der gør sig gældende.

Jeg har ligeledes taget kontakt til Justitsministeriet på baggrund af spørgerens skriftlige spørgsmål for at se, om vi kan få mere viden, som jo er afgørende for at finde ud af, hvad det så yderligere er, der skal til, i forhold til hvad der gør sig gældende nu, ud over de her boligsociale tiltag, som jeg allerede har understreget at kommunen har mulighed for at gøre brug af.

Spørgeren henviser til ulighedssituationen og antyder ligesom, at her er en gruppe – f.eks. enlige kontanthjælpsmodtagere med børn – der befinder sig i en særlig risikozone med hensyn til at blive sat ud af boligen. Der vil jeg godt oplyse, at vi jo netop sørger for at indrette ydelserne sådan, at de er målrettet til personer med lav indkomst og især jo til forsørgere, herunder enlige forsørgere. Den enlige kontanthjælpsmodtager med tre børn har et månedligt rådighedsbe-

løb på omkring 13.300 kr. efter betaling af skat, boligudgifter og daginstitution. Det er ca. 400 kr. mindre end rådighedsbeløbet for en enlig forsørgere på mindsteløn. Så jeg synes egentlig, at vi tager godt hånd om folk i den udsatte situation, de er i i det konkrete eksempel.

Majbrit Berlau (EL):

Det er muligt, at ministeren er af den opfattelse, at der bliver taget godt hånd om det. Alligevel er jeg nødt til at referere til, at statistikken viser en stigning på 35 pct. i antallet af folk, der sættes ud. Og det må jo have en årsag.

Det er jo ikke sådan, at det bare er noget, der kommer ud af den blå luft, at folk lige pludselig ikke længere har råd til at bo i deres lejlighed. Der kan jo være forskellige forklaringer. Der kan være huslejestigninger, der kan også være en større ulighed i samfundet; i den tunge ende af samfundet, i den dårligste ende af samfundet rent økonomisk set er der folk, hvor de økonomiske krav til dem overstiger det, der faktisk ryger ind på bankkontoen hver dag. Det kunne jo være et ulighedsparameter, som dette var udtryk for.

Men jeg kunne godt tænke mig at høre, om ministeren vil forholde sig til, hvorfor det ikke f.eks. er beboerrådgivere, der i højere grad skal til. Vi ved, at i de områder, hvor der er beboerrådgivere, er den procentdel af folk, der bliver smidt ud, meget mindre. Der er en lang række initiativer, der kan igangsættes uden om det her. Det ville jeg godt have ministeren til at forholde sig til.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg ved ikke af, at der er færre, der er i risikozonen med hensyn til at blive smidt ud, eller som rent faktisk bliver smidt ud dér, hvor der er beboerrådgivere. Men det er da sådan noget, der er værd at kigge på for at se, hvad det så er for en speciel indsats, der gør sig gældende.

Jeg synes, det er vigtigt at prøve at gå ind og se på, hvad årsagen er. Og som sagt har der været den her stigning fra 2.919 eksempler i 2002 til 3.817 eksempler i 2003. Det er altså der, vi har oplevet den store stigning. Jeg har ikke kendskab til tallene forud for 2002.

Men jeg synes simpelt hen, vi mangler at få mere viden om, hvad årsagen er, for at finde ud af, hvad det så er, der skal gøres ved det. For vi kan ikke læse noget ud af tallene alene.

Derfor har vi fra Socialministeriets side spurgt Københavns Kommune, om de har no-